

Delilah

Mijn baas is een lul eersteklas.

Zoals elke week was de verplichte vergadering op maandagmiddag een drie uur durende monoloog van Charles Ulysses Macy III waarin hij de voornamelijk mannelijke afdeling sportprogramma's vertelde over zijn laatste verovering. Ik staaarde wat uit het raam terwijl hij maar doorzaagde en vroeg me af of een van zijn mannelijke voorouders ooit zijn initialen op zijn kussenslopen had laten borduren. Hoe stijlvol zou een logeerkamer niet zijn met een paar rode kussens voorzien van de initialen die de mannelijke Macy's aan hun zoons doorgaven: CUM.

Ik gniffelde en stond op.

'Juffrouw Maddox?' riep meneer CUM vanaf het hoofd van de vergadertafel. Er pasten twintig stoelen om de tafel en er waren nog twee rijen omheen gezet. Zestig paar ogen keken mijn kant op.

'Ja, meneer Macy?'

'Wilde u iets zeggen?'

'Nee. Ik wilde eigenlijk stilletjes wegglippen. Er is straks een wedstrijd en ik moet me nog omkleden.'

'Nou, ga dan maar. Laat zoiets onbenulligs als een teamvergadering je verkleedpartijtje niet verpesten.'

Lul.

Er klonken wat sneren toen ik naar de deur liep, maar die de-

den me niets. De meesten waren gewoon jaloers. Vanavond zou ik live verslag doen van de wedstrijd tussen de New York Steel tegen de Cowboys, terwijl zij de wedstrijd op de buis moesten volgen met in hun ene hand een biertje en hun andere hand waarschijnlijk onder de tailleband van hun joggingbroek.

Meer dan dertig verslaggevers hadden gesolliciteerd naar de baan als footballcommentator bij World Media Broadcasting. Maar ik was degene die vanavond na de wedstrijd met de spelers zou gaan praten, zij niet. Dat maakte me niet erg populair bij de spreekwoordelijke koffieautomaat. Ook al had ik de laatste paar jaar tachtig uur per week gewerkt om te komen waar ik nu was, de kerels die er amper dertig haalden waren de eersten om mijn succes toe te schrijven aan mijn magische vagina. Ze konden de pot op.

In plaats van linea recta naar de garderobe te gaan, ging ik eerst naar mijn kantoor. Indie volgde me op de voet. Ze schopte haar hakken uit, plofte neer op de armleuning van een fauteuil met haar blote voeten op de zitting.

‘Dacht dat je dat wel kon gebruiken.’ Met haar ogen wees ze naar een stuk Irish Spring-zeep dat midden tussen de rommel op mijn bureau lag.

‘Stink ik zo erg?’

‘Dat is voor in de kleedkamer na de wedstrijd. Het is alweer een tijdje geleden voor je. Dacht dat je de ik-heb-de-zeep-laten-vallen-en-moest-bukken-troef wel zou willen inzetten.’

‘Je bent erger dan CUM.’ Ik propte onder het kletsen research-mappen in mijn leren aktetas. Ik kende alle statistieken uit mijn hoofd, maar was van plan ze onderweg in de trein allemaal nog eens door te lopen. ‘Geen zeep voor mij. Ik moet nog een maand mijn geheelonthouding volhouden.’

‘Geheelonthouding is voor je lever, niet voor je vagijn.’

‘Het is pas vijf maanden, maar het is goed geweest voor mijn ziel.’

Indie giechelde. ‘En voor Duracell.’

‘Zou jij ook moeten proberen. Zes maanden zonder date is een fantastische detoxkuur.’

‘Ik houd het bij sapkuurtjes, bedankt.’ Indie deed haar tas open en haalde er een flesje knalroze nagellak uit. Ze begon zomaar in mijn kantoor haar teennagels te lakken, die eigenlijk al knalroze waren.

‘Wat ben je aan het doen?’

Ze stopte en keek me aan alsof ik gek was. ‘Mijn nagels lakken. Ik heb de eerste laag vanmorgen aangebracht, maar deze kleur heeft echt een tweede laag nodig. Dekt in één laag, m’n neus.’

‘Moet je je nagels nou echt lakken in mijn kantoor?’

‘Anders gaat het stinken in het mijne.’

‘Maar het is oké als het hier stinkt?’

‘Je ruikt hier toch al van alles. Boeken, eten... je bent dol op luchtjes. Ik heb heus wel gezien hoe je aan die nieuwe bal snoof toen we een paar weken geleden gingen tennissen.’

‘Dat is iets heel anders. Het was mijn eigen keus om eraan te ruiken.’ Het was niet het juiste moment om toe te geven dat ik twee dagen eerder nagellak van L’Oreal-parfumerie had besteld. Waarom was geparfumeerde nagellak nooit eerder uitgevonden?

‘En je gaat toch weg.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Je gaat bezwete halfnaakte mannen interviewen. Ik had de journalistiek in moeten gaan in plaats van de marketing.’

‘Maar je kunt als de beste mensen een hoop rotzooi verkopen.’

‘Dat klopt. Dat kan ik.’ Ze zuchtte. ‘Hé... Easton is er vandaag weer.’

‘Weet ik. Twee weken eerder dan gepland.’

‘Wist je dat zijn bijnaam Subway is?’

Ik kreunde. ‘Niemand noemt hem Subway in de pers.’

‘Aha, maar die bijnaam komt ook niet van de pers.’

Ik was sceptisch, maar hapte toch. ‘En wie noemt hem dan Subway?’

‘Vrouwen.’ Indie trok haar wenkbrauwen op. Haar knalrode lippenstift was een tint lichter dan haar vlammerrode haardos.

De look stond haar geweldig, hoewel het moeilijk was op iets anders te focussen dan op haar gekleurde lippen die contrasteerden met haar bleke huid.

‘Omdat hij oorspronkelijk uit Brooklyn komt en met de subway op bezoek ging bij vrouwen?’

‘Nee. Maar je zit er niet ver naast.’

‘Vertel dan.’ Ik hing mijn leren tas over mijn schouder. ‘Ik moet nu naar de kledingafdeling en dan op weg.’

‘Het is leuker om je te laten raden.’

Ik liep mijn kantoor uit en Indie volgde me naar de lift. Ze liep op de bal van haar voeten om haar nagels niet te beschadigen. ‘Omdat hij de hele dag kan rijden?’

‘Nee. Maar ik wed dat hij dat kan. Zag je dat touchdowndansje dat hij laatst deed? Die kerel kan met zijn smalle heupen draaien als een professionele stripper.’

Er klonk een ping en ze stapte met me mee de lift in. Ik drukte op de twee voor de kledingafdeling. ‘Omdat hij ook al om zeven uur ’s ochtends de tunnel in duikt?’

‘Oei, dat was een slechte.’

‘Tenzij je me helpt met omkleden en met me meegaat naar het stadion, denk ik ook dat dit spelletje wel klaar is.’

De lift stopte drie etages lager. Indie hield de deuren open en schreeuwde me na, terwijl ik naar de garderobe liep: ‘Verkeerde subway. Niet dat ding onder de grond, maar de broodjeszaak. Je weet wel... waar je een heerlijk stokbroodje van 25 centimeter kunt krijgen.’

Ik schudde mijn hoofd en riep zonder me om te draaien: ‘Doei, Indie!’

‘Doe iets roods aan. Dat is jouw kleur. En een brede ceintuur. Eentje die je wespentaille en mooie heupen goed doet uitkomen. Ik weet zeker dat de held van de laatste Super Bowl de extra moeite zal waarderen.’

*

Het was de tweede wedstrijd van de New York Steel die ik versloeg maar mijn eerste bezoek aan de kleedkamer. Ik stond buiten met een tiental andere verslaggevers en probeerde even nonchalant over te komen als zij. De enorme blauwe deur was zwaar beschadigd, waarschijnlijk slachtoffer geworden van gefrustreerde spelers. Eromheen hingen de vele trofeeën die de club had behaald. In het midden boven de oversized deur prijkte trots de trofee van de Super Bowl van vorig jaar onder het clublogo.

Na een paar minuten opende een beveiligde deur en wenkte ons binnen. Een paar reporters lieten hun badge zien toen ze langs hem liepen; andere waren kennelijk genoegzaam bekend. Henry, zoals het versleten naamplaatje op zijn uniform vermeldde, begroette hen bij hun voornaam. Een paar verslaggevers vroegen hoe het met zijn dochter ging. Kennelijk had Larissa onlangs haar arm gebroken bij een basketbalwedstrijd. Dit was een hechte groep.

Ik wilde graag naar binnen, maar had geen haast. De groep werd snel kleiner en uiteindelijk stonden we nog maar met z'n vieren in de hal. Ik haalde diep adem en liep naar de deur in de hoop dat niemand zag hoe zenuwachtig ik was. Met een glimlach liet ik mijn badge zien en wees naar de zijne. Henry Inez. 'Hi.'

'Hi.' Hij knikte.

'Je initialen. H.I. Hi.'

Nou, mijn zenuwen had ik dus niet echt in bedwang. Ik ga altijd ratelen als ik nerveus ben.

Hij keek me aan en fronste zijn wenkbrauwen. Toen pakte hij mijn badge, klopte op zijn borstzakje alsof hij zijn bril zocht, slaakte een zucht en hield mijn badge toen ver van zich af om hem te lezen. 'Heb je een tweede naam, Delilah Maddox?'

'Anne.'

Hij grijnsde. 'Dam(n).'

De grap kalmeerde me een beetje en ik merkte opeens dat ik mijn adem had ingehouden.

Hi gaf me mijn badge terug. 'Jij bent toch de dochter van Tom?'

Ik knikte.

‘Ik werk hier al dertig jaar. Zoals hij zie je ze tegenwoordig niet meer. Een van de beste sporters die ooit door deze deur is gestapt. Geen ego. Een echte heer. Gecondoleerd. Het was een verlies voor de hele sport.’

‘Dank je.’

Hij wees naar de kleedkamer. ‘Die jongens? Stelletje macho’s. Laat je er niet door intimideren. Oké, Dam?’

Ik nam mijn badge van hem aan met een knikje en een glimlach. ‘Oké, Hi.’

Het eerste wat me verraste toen ik het heiligdom binnenging was de pure grootte. Ik had genoeg foto’s gezien om te weten dat kleedkamers groot waren, maar nu ik het allemaal in het echt zag, werd ik overdonderd door de geweldige omvang. Grote kluisjes tegen de wanden; in het midden bevonden zich alleen een paar zitgedeelten. Elk zitje bestond uit vier brede leren stoelen met een glazen tafeltje ertussen. Alles was kraakhelder en verzorgd. Boven elke locker was de verlichting gericht op de naam van de speler en de spelers zelf zaten her en der met verslaggevers te praten. De sfeer was luchtig en los, waarschijnlijk dankzij het gunstige wedstrijdresultaat. De Steel had met 28-0 gewonnen. Niemand leek me op te merken: een vrouw die in haar eentje midden in de ruimte stond. En als ze me al opmerkten, dan leek niemand ermee te zitten. Ik ontspande mijn strakke schouders een beetje.

Ik ontdekte Nick, mijn cameraman die al binnen was, en zag dat een van de aanvallers van de Steel vrij was. Dus stapte ik naar hem toe om hem een paar vragen te stellen. Hij was nog in tenue maar trok onder het praten zijn shirt en beschermers uit. Mijn eerste interview verliep gladjes en het gesprek gaf me zelfvertrouwen.

‘Bedankt voor je tijd, Aaron,’ zei ik toen de camera stopte.

‘Geen dank. En leuk dat je er bent. Jij vervangt Frank Munnard toch?’

‘Inderdaad.’

‘Die vent was vreselijk. Blij dat hij met pensioen ging. De helft van de tijd wist hij niet met wie hij sprak, ook al staan onze namen boven ons hoofd.’ Hij bewoog zijn kin naar de grote letters boven zijn locker. ‘En bedankt voor die laatste vraag over het coachen van het team van mijn zoontje. Hij zal het geweldig vinden als hij zijn naam hoort op tv.’

Ik glimlachte begripvol. Ik wist nog precies hoe beroemd ik me als klein meisje voelde als mijn vader mijn naam noemde op tv. Ik had er lang niet aan gedacht, maar die herinneringen zouden best de reden kunnen zijn dat ik mijn interviews altijd afsluit met een persoonlijke vraag. De statistieken die mijn vader week na week herhaalde verveelden me snel. Maar elke glimp die ik opving van het privéleven van een speler bleef me boeien. Het maakte hen menselijker, wat minder onbenaderbare topatleten.

Ik liet mijn blik door de ruimte gaan. Op één plek in het gigantische vertrek was het een enorm gedrang. Er stonden zoveel reporters in de rij dat ik geen glimp van de speler in hun midden kon opvangen. Maar ik wist op wie ze wachtten zonder dat ik de naam boven de locker hoefde te lezen.

Brody Easton.

Overall werd de man op de voet gevolgd door de media. Hij was een arrogante showman, over wie altijd wel wat te melden viel. En het kon ook geen kwaad dat de camera dol was op zijn knappe gezicht en heerlijke lijf, net zoals de vrouwen die maar al te graag met hem op de foto wilden.

Ik interviewde nog een paar spelers en sloeg de schaars geklede of naakte mannen over. Er was veel bloot te zien, maar voornamelijk bovenlichamen en billen. Vrijwel alle spelers draaiden zich naar hun lockers toe bij het omkleden. Mijn ogen verlustigden zich misschien een paar tellen aan het strakke kontje van Darryl Smith (shit, wat een heerlijk gespierd achterste had die man), maar ik riep mezelf snel tot de orde. Ik moest me profes-

sioneel gedragen, vooral als ik wilde dat de spelers me als een serieuze verslaggever zagen.

Toen de groep rond Easton eindelijk uitdunde, ging ik naar hem toe. Hij had een handdoek om zijn middel geslagen en droeg geen shirt. *Holy shit*. Misschien was die geheelonthouding toch geen goed idee. Het was alsof je naar de supermarkt ging als je al een paar dagen niets had gegeten. En omdat ik een zwak heb voor sporters, lag deze supermarkt vol verleidelijk snoepgoed. Ik moest mijn hoofd erbij houden.

De cameraman voor me stelde zijn belichting in om te kunnen filmen. Dat verplaatste mijn aandacht van Brody's kolossale schouders naar het gezicht dat zo vaak op de voorpagina's had geschitterd. Zijn kaak was breed en krachtig met een hint van lichte baardgroei op zijn zongebruinde huid. Ik volgde de lijn van zijn jukbeenderen, zijn zondig volle lippen en trotse Romeinse neus voor ik op de mooiste ogen stuitte die ik ooit had gezien. Jezus. In het echt was hij nog sexyer.

Lichtgroene, amandelvormige ogen sprankelden onder lange donkere wimpers. Ik schrok ervan dat ik zo in de ban raakte van die ogen. Ik schudde mijn hoofd in een poging me te onttrekken aan zijn magnetische aantrekkingskracht. Gelukkig riep Nick me terug naar de realiteit.

'Easton is tegen vrouwen in de kleedkamer. Reken er maar niet op dat hij tegen jou even hartelijk doet als tegen je mannelijke collega's.' Nick filmde het team al meer dan tien jaar; zijn waar-schuwing was gebaseerd op ervaring, niet op geruchten.

Ik was ook op de hoogte van de vete tussen Brody Easton en Susan Metzinger, een reporter van een concurrerende omroep. Ze had in de media geklaagd over zijn schunnige taalgebruik in de kleedkamer. Het incident was uitgegroeid tot een maandenlange oorlog in de tabloids. Hij voerde aan dat ze niets in de kleedkamer te zoeken had en dat geen van de mannelijke verslaggevers er last van leek te hebben. Zij schreef een hele pagina vol met uitspraken van Easton die zij vrouwonterend vond.

De citaten waren vrijwel allemaal uit hun context gerukt, maar het artikel was voorzien geweest van een half dozijn videostills waarop zijn ogen op de billen of boezem van een vrouw waren gericht. Daarna was de hele boel volledig uit de hand gelopen. Hoewel het meer dan een jaar geleden was gebeurd, maakte ik me mentaal op voor de confrontatie met de befaamde quarterback.

‘Ben je klaar?’ Nick hing zijn tas over zijn schouder en pakte zijn camera op. De reporter voor ons sloot zijn interview af en gaf Easton een hand.

Voor zover mogelijk. ‘Ja.’

Met uitgestoken hand deed ik een stap naar voren. ‘Ik ben Delilah Maddox van WMBC Sportnieuws.’

Een trage grijns kroop over Eastons gezicht. Hij verraste me door zich voorover te buigen en me op de wang te kussen. ‘Aangenaam.’

Ik vroeg me af of hij een discussie wilde uitlokken. Verwachtte hij dat ik naar hem zou uithalen om die kus terwijl hij de vorige mannelijke reporter gewoon een hand had gegeven? Of probeerde hij me te intimideren door me met zijn overaanwezige seksualiteit van mijn stuk te brengen? Hoe dan ook, ik speelde dat spelletje niet mee. Ik schraapte mijn keel en ging nog wat rechter staan, al voelden mijn knieën nogal week.

‘Mag ik je een paar vragen stellen?’

‘Waarvoor ben je anders hier?’

Ik negeerde zijn sarcasme. Hij glimlachte nog steeds naar me. Eigenlijk was die glimlach nogal neerbuigend, alsof ik een spelletje was waarmee hij zich zo dadelijk zou gaan vermaken. ‘Klaar, Nick?’ Mijn cameraman had de belichting ingesteld, richtte de camera en stak zijn duim op.

‘Gefeliciteerd met de overwinning, Brody. Hoe voelt je knie na deze eerste wedstrijd sinds je blessure?’ Ik hield hem mijn microfoon voor, omdat ik wist dat Nick hem in close-up filmde.

‘Hij voelt...’ Nonchalant pakte hij de handdoek vast die om

zijn middel hing en trok aan de punt. De handdoek viel op de grond. 'Prima. Ik voel me prima. En jij? Het is je eerste bezoek aan de kleedkamer, toch? Bevalt het je tot nu toe wat je er ziet?' Zijn lippen krulden om in een duivels lachje.

Voor ik het wist, dwaalden mijn ogen naar zijn blote onderlijf. Shit. Het ding bungelde daar vrij tussen zijn benen. Subway. De bijnaam was niet uit de lucht gegrepen. Het duurde waarschijnlijk ruim een minuut voor ik op zijn vraag reageerde. Geweldig. 'Ja. Eh... de kleedkamer is... eh... wel aardig.'

Ik klonk als een totale nerd. Op tv.

De etter bleef me vragen stellen. 'Is hij net zo groot als je had verwacht?'

'Nou... hij is veel groter dan ik dacht.'

Zijn grijns werd nog breder.

Jakkes.

Ik moest het heft weer in handen nemen. Anders zou mijn eerste kleedkamerinterview het lachertje van de week worden. De kijkers konden niet zien dat hij spiernaakt was. 'Was je vandaag honderd procent fit?'

Zijn wenkbrauwen schoten vragend omhoog. 'Als je de wedstrijd van vandaag bedoelt, zeker. Ik was voor de volle honderd procent fit op het veld. Er zijn wel wat andere gebieden waarop mijn potentieel nog kan groeien, maar mijn knie voelde vandaag honderd procent.'

Zijn lichtgroene ogen werden donker en ik zag hem zijn lange wimpers neerslaan. Ik volgde zijn blik en opeens staarde ik naar zijn naakte klokkenspel. Wéér. Kut. Mijn ogen schoten omhoog, maar ik voelde mijn wangen rood worden. Ik moest hier een eind aan breien of ik zou totaal afgaan op tv.

'Nou, fijn dat je weer terug bent. En nogmaals gefeliciteerd met de winst van vandaag.'

Ik wachtte tot Nick zijn camera had laten zakken en het licht had uitgezet. Toen keek ik Brody Easton recht in zijn arrogante ogen. 'Je bent een klootzak, weet je dat?'

Zijn ogen lachten. 'Jazeker.'
Toen ik de kleedkamer uit beende hoorde ik hoe ze achter me
grinnikten en elkaar een high five gaven.